

Tuutikki Tolonen

MÄRKÖ- REITTI

Tammi

Aiemmin ilmestynyt: *Mörkövahti*

Tekijä kiittää Suomen kulttuurirahastoa kirjoitustyön mahdollistamisesta.

Teksti © Tuutikki Tolonen, 2016

Kuvitus © Pasi Pitkänen, 2016

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2016

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-9068-2

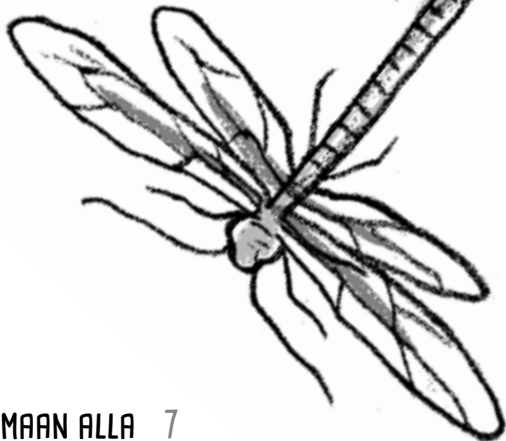
Tuutikki Tolonen

MÄRKÖ-
REITTI

KUVITTANUT

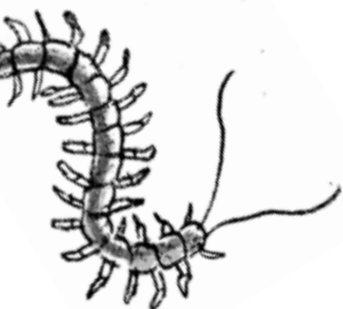
Pasi Pitkänen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Sisällys

1. MAALINTU MAAN ALLA 7
2. MUURAHAIKPESÄLLÄ 15
3. KUKA SEISOO MÖRKÖJEN TAKANA? 26
4. KAAPON TUTKIMUKSIA, OSA 1 35
5. JOKU TULEE 40
6. TOIMIIKO KYLPYTAKKI? 49
7. YHTEYS MAAN PÄÄLLE 58
8. KAAPON TUTKIMUKSIA, OSA 2 66
9. YLLÄTTÄVÄ KYLPY 73
10. KYLPYTAKIN OHJEET 87
11. KAAPO TUTKII JA HILLA HUTKII 95
12. VAARALLINEN VALINTA 106
13. HILLA ETENEE 121

14. TOINEN YRITYS 128
15. VALOA SEINÄSSÄ 136
16. POIS KOLMANNESTA SALISTA 143
17. VALOKUVIA JA MUITA LÄHETYKSIÄ 156
18. MÖRKÖREITTI 166
19. MÖRKÖSAAREN ASUKKAAT 176
20. SUURIA PÄÄTÖKSIÄ 198
21. MUUTTOVALMISTELUJA 210
22. ONGELMIA PENSaan TAKANA 216
23. SUURI HENKI MAAN PÄÄLTÄ 226
24. HILLA KESKUSTELEE
 ODOTTAMATTOMAN HENKILÖN KANSSA 246
25. PAKO 258
26. VIIKKOA MYÖHEMMIN 276

I. luku

MAALINTU MAAN ALLA

Mitä pitää tehdä, jos haluaa löytää mörön maan alta?

Maikki ei ollut ihan varma. Hän siristi silmiään ja katsoi niin pitkälle kuin pystyi hämärässä, sammalseinäisessä tunnelissa. Grahista ei näkynyt jälkeäkään. Ei pyöreää pörröpäätä, ei keltaisia, villejä tennispallosilmiä, ei multa-paakkuista karvatupsuakaan. Mörkö oli kerta kaikkiaan juossut matkoihinsa.

Miksi se ei ollut odottanut Maikkia? Eikö se muka ollut huomannut, että Maikki oli livahtanut sen perässä maan alle? Tuntui oudolta.

Maikki taputti yllään olevan sinisen kylpytakin taskua ja kuiskasi:

”Haloo. Oletko sinä hereillä? Vastaa. Sano jotain.”

Kylpytakki ei vastannut. Se ei ollut sanonut sanaakaan sen jälkeen, kun oli tullut Maikin mukana maan alle.

Maikki oli melko varma, että se vain oikutteli.

Mutta missä ihmeessä Portinvartija viipyi? Maikki olisi halunnut koputtaa sen oveen ja hoputtaa, mutta ovi oli kadonnut heti kun Portinvartija oli sulkenut sen. Ovea ei yksinkertaisesti enää ollut. Sammaleet olivat kasvaneet yhteen, ovi oli kuin sulautunut seinään. Todella merkillistä.

Ja kuitenkin Maikki oli vain hetki sitten istunut oven takana Portinvartijan kodikkaan pikku luolan lattialla ja hörpiskellyt kitkerää juurilientä. Portinvartija oli keinahdellut ympäri pikku asuntoaan ja hymissyt. Se oli keräilyt esineitä pieniin matkapussukoihin, sillä se oli luvannut saattaa Maikin mörköjen luokse. Maikki ei tiennyt, mikä Portinvartija oikeastaan oli. Ei ainakaan ihminen, mutta ei mörkökään. Se näytti ystävälliseltä jättiläistoukalta, joka oli pukeutunut omiin hiuksiinsa kuin pitkään viitta. Vain paljaat, ruskeanvihertävät varpaat vilahtelivat hiushelman alta kun se käveli.

”Pian on kaikki valmista, pian me lähdemme”, Portinvartija oli puhellut itsekseen.

Se oli tukahduttanut tulen takassa ja puhallellut kynttilöitä sammuksiin. Sitten se oli kai vahingossa puhaltanut viimeisenkin kynttilän, sillä yhtäkkiä luolassa oli pimeää kuin säkissä.

”Rouvanjuuret”, Portinvartija oli mutissut hämmästyneenä. ”Minä vien sinut käytävään niin saat vähän valoa. Maanpäälliset eivät näe ilman valoa, eikö olekin niin?”

Maikki oli kuullut Portinvartijan pehmeät askeleet, kun se tassutteli Maikin luokse ja tarttui häntä olkapäästä.

”Tule, leivonen, minä näytän tien”, se oli sanonut ystävällisesti, eikä Maikin ollut auttanut kuin jättää juuriliemikulho lattialle ja seurata Portinvartijaa säkkipimeään luolan läpi ovelle. Portinvartija oli avannut oven ja työntänyt Maikin lempeästi käytävään.

”Täällä on valoa. Odota minua tässä, juuri tässä, niin et eksy! Minä tulen pikku hetkessä. Äläkä koske seinän valoihin, ne purevat.”

Maikki oli vilkaissut pelästyneenä sammalseinillä kiipeileviin valoihin. Ne himmenivät ja kirkastuivat, näytti

kuin ne olisivat hengittäneet. Portinvartija oli nyökännyt varoittavasti.

”Pysy niistä kaukana, sirkkunen. Niillä on hirvittävät hampaat, kuin tulta. Ja mihin niiden tuliset hampaat osuvat, se alkaa hohtaa. No niin, odota tässä, minä palaan pian.”

Sitten luolan ovi oli kolahtanut kiinni Maikin nenän edessä ja kadonnut, ja tässä Maikki nyt oli. Yksin hämärässä käytävässä, jonka seinäsammalissa vaelteli purevia valoja. Tai oikeastaan kahdestaan kylpytakin kanssa, joka ei enää puhunut.

”Kylpytakki, huhuu”, Maikki kuiskasi.

Hän työnsi kätensä kylpytakin taskuun ja jatkoi:

”Minulla on tosi tärkeää kysyttävää, kuuletko?”

Hiljaisuus.

”Minä tiedän, että sinä kuulet, senkin pöhkö! No niin, mitä luulet, kai Grah huomasi, että minä tulin tänne? Tietäähän se, että minä olen täällä?”

Kylpytakki ei vastannut. Maikki jatkoi:

”Jos se ei huomannut, niin kai se kuitenkin haistaa minut, vai mitä? Möröillähän on tosi hyvä hajuaisti.”

Kylpytakki ei sanonut mitään.

”Mutta missä se oikein viiptyy? Miksi se ei ole jo tullut hakemaan minua?” Maikki kysyi.

Ei vastausta. Maikki huokaisi.

”Älä viitsi olla epäreilu. Tämä on tosi tärkeää, tajuatko?”

Kylpytakki pysytteli vaiti.

”Sinä olet kyllä joskus ihan tyhmä!”

Ei vastausta.

”Sano edes, milloin se Portinvartija oikein tulee? Ja että onko mörköjen luokse pitkä matka?” Maikki puuskahti.

Tunneli oli hiljainen, kylpytakki ei vastannut.

”Tosi, tosi epäreilua”, Maikki mutisi. ”Sinä itse sanoit minulle, että mennään. Ja tässä me nyt olemme. Tosi epäreilua.”

Sen jälkeen Maikki ei sanonut enää mitään.

Yhtäkkiä ovi seinästä avautui.

”Täällähän sinä seisot, maanpäällinen lapsi”, Portinvartija sanoi ystävällisesti.

”Täällä tietysti”, Maikki vastasi.

”Oikein hyvä. Ja kaikki on valmista. Nyt me lähdemme. Katsohan, mitä minä sinulle löysin.”

Portinvartija piteli sylissään hellästi pientä, pörröistä möykkyä.

”Onko se koiranpentu?” Maikki kysyi hämmästyneenä.

”Mikä? Ei, se on sinun matkapukusi”, Portinvartija vastasi. ”Tässä, ole hyvä. Avaa se.”

Maikki otti pörröisen möykyn syliinsä ja antoi sen rullautua auki.

”Näyttää tyynyliinalta”, hän sanoi ja silitti vaatteen paksua sammalpintaa, joka tuntui viileältä ja silkkisen pehmeältä.

”Ei se ole tyynyliina, se on aito piilopuku. Niitä on enää harvoilla! Kun puet sen, sinua ei kukaan osaa epäillä”,

Portinvartija selitti tyytyväisenä.

”Epäillä mistä?” Maikki kysyi.

”Epäillä maanpäälliseksi, pikkusirkku”, Portinvartija jatkoi kärsivällisesti. ”Sinä voit nukkua sen sisällä, sinä voit piiloutua sen sisälle. Jos tarpeen. Pue päälle vain!”

”Minulla on jo vaatteet”, Maikki sanoi vastahakoisesti. ”Minulle tulee kuuma, jos on liikaa vaatteita.”

Portinvartija katseli arvioiden Maikin nuhruista kylpytakia.

”Ehkä sinä voit ottaa sinisen vaatteen alta pois?”

Maikki näytti yllättyneeltä. Totta tosiaan! Tuota hän ei ollut tullut ajatelleeksi. Hän voisi ottaa kylpytakin pois päältä. Ehkä sitä pitäisi vähän pelotella, niin se tulisi järkiinsä.

”Hyvä ajatus”, Maikki sanoi. ”Minäpä otan tämän kylpytakin pois ja jätän tänne. Paitsi tietenkin, jos se vaikka nyt vastaa jotain.”

”Miten niin vastaa?” Portinvartija kysyi.

”Eihän sitä tiedä”, Maikki sanoi.

Hän ojensi piilopuvun takaisin Portinvartijalle. Kylpytakin kiinnitystarrat rapsahtivat auki yksi toisensa jälkeen, ja takki valahti siniseksi mytyksi maatunnelin lattialle. Maikki katsoi myttyä tiukasti ja sanoi:

”No niin, vielä ehtii. Yksi lyhyt sana, kuulitko?”

”Minä en nyt ymmärrä”, Portinvartija sanoi.

”En minäkään”, Maikki puuskahti. ”Antaisitko sen pörrömekon? Nyt minä voisin kokeilla sitä pörrömekkoa.”

Portinvartija ojensi piilopuvun takaisin. Maikki käänteli sitä, kunnes löysi aukon, josta mahtui sukeltamaan sisälle. Tuntui kuin piilopuku olisi itse auttanut pukemisessa. Kädet löysivät paikkansa itsestään, pää sujahti helposti ulos. Puku tuntui kevyeltä ja ilmavalta päällä, ja se laskeutui Maikin ympärille mukavasti kuin lämmin haalaus. Maikki näytti sohvatyynyltä, jolle oli kasvanut pää, kädet ja jalat.

Portinvartija nyökytti tyytyväisenä.

”Sinä olet valmis. Nyt minä vien maan lapsen mörköjen luokse, niin kuin lupasin.”

Maikki ei vastannut. Hän tuijotti kylpytakkia. Hän oli melko varma, että viimeistään nyt se nousisi ylös ja alkaisi käyttäytyä niin kuin pitää, mutta sininen mytty hämärän käytävän lattialla oli liikkumaton ja eloton.

”No niin, joko me lähemme?” Portinvartija kysyi. ”Ehkä sinä otat sinisen vaatteesi mukaan?”

”En ota. Se osaa kyllä kävellä itsekin”, Maikki vastasi tiukasti.

”Itse?” Portinvartija hämmästyi. ”Osaavatko vaatteet maan päällä kävellä itse?”

”Ainakin jos niitä sattuu huvittamaan”, Maikki vastasi.

Portinvartija näytti epäroivältä.

”Todellako, jaaha. Sehän on hyvä”, se mutisi. ”No, lähemmekö me sitten? Sinun vaatteesi kävelee, jos haluaa. Ja kun kävelee, matka lyhenee. Niin minulla on tapana sanoa.”

Maikki seiso i vieläkin liikkumatta paikoillaan.

”Emmekö kävele jo?” Portinvartija kysyi. ”Minä luulen, että on hyvä lähteä nyt.”

”Lähdetään vaan”, Maikki sanoi.

Hän kuulosti vähän surulliselta. Portinvartija nyökytti.

”Oikein hyvä. Tähän suuntaan, leivonen.”

Se kääntyi ja lähti hiusviitta heilahdellen vaappumaan tunnelin hämäryteen. Maikki vilkaisi vielä viimeisen kerran kangasmyttyä tunnelin lattialla. Sitten hänkin käänsi selkensä ja lähti tallustamaan uudessa pörrömekossaan Portinvartijan perään taakseen katsomatta.

2. luku

MUURAHAI SPESÄLLÄ

”Auu! Liikaa sääskiä!” Hilla huudahti tuskastuneena ja läimäytti niskaansa. ”Lähdetään kotiin, täältä ei löydy yhtään mitään. Mörköjen ovi on kadonnut, avainta ei löydy, Maikista ei näy jälkeäkään. Täällä ei ole kuin sääskiä!”

”Ihan kohta”, Kaapo mutisi ja katseli metsäaukiota, saniaisia ja kallioseinämää. Hän näki kallion viereen kaatuneen puun ja sen valtavan juurakon. Sen takana mörköjen ovi oli ollut. Nyt se oli kadonnut, kalliossa ei näkynyt pienintäkään halkeamaa. Olisi ollut helppo uskoa, että kaikki oli ollut pelkkää unta: täysikuun valossa karjahtelevat möröt, kirskuen avautuva kallio-ovi, mörköjen jono, joka juoksi tömisten takaisin maan alle, kohti kotiaan. Kai se kuitenkin oli ollut totta? Ainakaan mörköjä ei enää näkynyt. Niin, ja Maikki oli kadonnut.

Kaapon toisessa kädessä oli kynä ja toisessa avoin kierrevihko. Vihkon ensimmäiselle sivulle oli kirjoitettu huolellisella käsialalla **Suunnitelma**, mutta sen jälkeen vihkossa ei lukenut muuta. Suunnitelmaa ei nimittäin ollut. Se oli vasta muotoutumassa Kaapon päässä. Kiire ja Hillan höpötys tosin häiritsivät ajattelua. Kaapo ei ollut koskaan aikaisemmin tajunnut, kuinka paljon Hilla puhui. Nyt kun Maikki oli poissa, sen todella huomasi. Ihme, että Kaapo oli onnistunut koskaan ajattelemaan yhtään ajatusta loppuun.

”Ei kun nyt. Lähdetään nyt heti!” Hilla kivahti ja hui-toi hyttysiä kauemmas.

”Joka paikka on etsitty, ja mitään ei löydy. Pitää ta-juta, milloin on häviöllä, ja keksiä jotain muuta. Sitä

paitsi minua kutittaa joka paikasta. Minä kuulin kerran, että jos saa tarpeeksi monta hyttysenpuremaa, voi nousta kuume. Minä en saa sairastua nyt, minulla on jalkapalloleiri ensi viikolla, tajuatko?”

Kaapo huokaisi. Hilla saattoi olla oikeassa. Metsässä ei ollut muita kuin Hilla, Kaapo ja miljoona hyttystä. Tai ehkä jossain vaelteli vielä muutama vapaaehtoinen, joka oli osallistunut poliisin järjestämään suuretsintään. He olivat etsineet suurta, tuntematonta otusta, mutta mitään he eivät tietenkään olleet löytäneet, möröthän olivat lähteneet, juosseet maan alle Maikki mukanaan.

”Hyvä on. Mennään kotiin”, Kaapo sanoi lannistuneena.

He lähtivät kahlaamaan vaitonaisina saniaismeren halki kohti metsäpolkua.

”Ehkä äiti antaa meille lisää aikaa Maikin etsimiseen, jos pyydetään. Vuorokausi on liian lyhyt aika”, Kaapo sanoi.

”Enpä usko. Miksi sinun piti väittää äidille ja isälle, että me muka tiedämme, missä Maikki on?” Hilla kysyi.

Kaapo kohautti olkapäitään.

”He olivat niin huolissaan. Sitä paitsi kyllähän me tavallaan tiedämme, missä Maikki on. Hän juoksi mörköjen perässä jonnekin maan alle, vai mitä?”

”Maan alla on aika iso paikka”, Hilla sanoi.

Hän vilkaisi tuuheaa kuusikkoa aukion vastakkaisella puolella. Liikkuiko siellä joku? Hilla siristi silmiään. Kuusien havuhelmojen välissä vilahteli jotain punaista,

joka liikkui hyvin tasaisesti, melkein kuin lipuen.

”Mitä nyt?” Kaapo kysyi.

”Tuolla on joku”, Hilla vastasi.

Kaapo kumartui saniaisten taakse piiloon.

”Shh”, hän suhahti.

Hilla kyykistyi Kaapon viereen.

”Mikä se on?” hän kysyi hiljaa.

”En tiedä. Jotain vihreää”, Kaapo kuiskasi.

”Minusta se oli punaista”, Hilla kuiskasi takaisin.

”Ei vaan vihreää”, Kaapo sanoi.

”Pöhkö, koko metsä on pelkkää vihreää”, Hilla kuiskasi.

Kaapo työnsi saniaisia sivuun nähdäkseen paremmin. Hilla kurkisti hänen takaansa. Kaapo tönäisi Hillaa käsi-varteen, mutta Hilla oli jo nähnyt saman. Puiden välisistä lipui kolme korkeanutturaista, paperinvalkeaa naista suoraan heitä kohti. Yhden mekko oli punainen, toisen vihreä ja kolmannen graniitinharmaa. Kaapo ja Hilla tuijottivat paikoilleen jähmettyneinä naisten terävänäisiä, kalpeita kasvoja, jotka olivat joka hetki lähempänä heidän piilopaikkaansa saniaisten keskellä.

He tiesivät kyllä, keitä naiset olivat: jonkinlaisia maanalaisia noitia. Jotenkin noidat liittyivät siihen, miksi möröt olivat ylipäättään tulleet maan pinnalle, mutta Hilla ja Kaapo eivät tieneet miten. Nyt noidat halusivat tietenkin löytää möröt. Noidat olivat kierrelleet täällä ennenkin, eivätkä he olleet erityisen mukavia noitia. Mörköjä ei tietenkään enää löytyisi, eivätkä Hilla ja Kaapo halun-

neet tulla löydetyiksi yhtään sen enempää.

Noidat lipuivat helmat aavemaisen liikkumattomina yhä lähemmäs. Pienintäkään ääntä ei kuulunut, yksikään risu ei rasahtanut heidän askeltensa alla. Aukiolle päästyään naiset hajaantuivat eri suuntiin. He näyttivät etsivän jotain. Tämän tästä he kumartuivat lähelle maata ja kääntelivät mustikanvarpuja kapeilla, vaaleilla käsillään. Mitään ei löytynyt, ja hetkisen kuluttua noidat lopettivat etsimisen, kääntyivät ja lähtivät lipumaan suoraan kohti samoja saniaisia, joiden takana Kaapo ja Hilla piilottelivat.

Hilla tunsi, kuinka hyttyset parveilivat hänen ympärillään, mutta hän ei uskaltanut huitoa niitä kauemmas. Oikeastaan hän uskalsi tuskin hengittää. Jos noidat jatkaisivat samaan suuntaan, he kompastuisivat Hillaan ja Kaapoon viimeistään kymmenen sekunnin kuluttua.

Yhtäkkiä punamekkoinen pysähtyi. Hän oli huomannut maassa jotain. Muut noidat lipuivat hänen viereensä. Hetken kaikki kolme seisoivat kiinni toisissaan ja tarkastelivat löytöä. Sitten he käännähtivät ja lähtivät lipumaan toiseen suuntaan, viistosti saniaisten ohi suuralle muurahaispesälle. Sinne päästyään he pysähtyivät. Kaapo ja Hilla vilkaisivat toisiaan ihmeissään.

Punapukuinen noita ojensi kätensä muurahaispesän yläpuolelle. Kaapo siristi silmiään nähdäkseen, mitä kädessä oli. Noita nosti pienen esineen sormiensa väliin ja yhtäkkiä Kaapo tajusi, mikä se oli: mörköjen kallio-oven avain! Noidat olivat löytäneet avaimen metsästä ennen Kaapoa ja Hillaa.

Punapukuinen noita kumartui ja laski tapin keskelle muurahaispesää. Tappi alkoi liikkua, kun muurahaiset nappasivat sen. Noidat perääntyivät kauemmas keosta ja seisoivat hetken paikoillaan kuin tilannetta tarkkailleen. Sitten he kääntyivät kohti tiheää metsää muurahaispesän takana ja lähtivät. Muutamassa hetkessä he olivat lipuneet puiden väliin ja niiden taakse, kunnes katosivat näkyvistä kokonaan.

”Pian”, kuiskasi Kaapo ja huitoi hyttysset kauemmas.

Hän nousi ylös ja hiipi äänettömästi kohti muurahaispesää. Hilla seurasi perässä niin hiljaa kuin pystyi.

”Se ei ole enää täällä”, Kaapo kuiskasi pettyneenä. Tappi oli kadonnut.

”Mikä se oli?” Hilla kysyi.

”Etkö sinä nähnyt? Se oli mörköjen avain”, Kaapo kuiskasi.

”Oikeastiko? Minne se meni?” Hilla henkäisi.

”Muurahaiset ottivat sen. Voiko se olla muurahaispesän sisällä?” Kaapo vastasi.

Hilla katseli ympärilleen.

”Eikö se mene tuolla?” hän kuiskasi ja osoitti aukion laitaan, aivan metsän rajalle.

Totta! Avain viiletti varpujen seassa maanrajassa kuin sillä olisi ollut jalat.

”Tosi nopeita muurahaisia”, Kaapo hämmästyi.

”Mutta eivät yhtä nopeita kuin minä”, Hilla sihahti.

”Juokse se kiinni!” Kaapo kuiskasi, mutta Hilla oli jo säännännyt juoksevan tapin perään. Hän oli nopea, kenties koko itäisen Helsingin nopein tyttö, ja hetkessä hän oli tapin vieressä ja ojensi kätensä napatakseen sen. Mutta vaikka hän olikin synnynnäinen sieppaaja, se ei tällä kertaa riittänyt.

”Aiih!” Hilla kiljaisi. Hän nykäisi kätensä takaisin. ”Nämä purevat!”

”Noin kovaa?” Kaapo kysyi ällistyneenä. Hän oli ehtinyt Hillan viereen.

”Aijajai”, Hilla voivotteli ja heilutteli sormeaan tuskaisen näköisenä.

”Näitkö sinä miten ne hyökkäsivät? Niillä on tosi terävät hampaat. Tästä tulee melkein verta! Miten muurahaisilla edes voi olla hampaat?”

Kaapo katsoi pelästyneenä Hillan sormeaa. Tietenkään siitä ei tullut verta, aivan kuten Kaapo oli arvannutkin. Mutta tappi oli karannut. Hilla puhalteli synkeänä sormeaan, mutta Kaapo vilkuili puolelta toiselle.

”Minne avain juoksi?” Kaapo kysyi.

Hilla nosti katseensa sormestaan ja sanoi:

”Tuolla se vilistää. Tuon ison kuusen juurella.”

Totta. Tappi viiletti kovaa vauhtia pois päin. Kaapo ei ollut koskaan tiennyt, että muurahaiset pystyivät juoksemaan tuollaista vauhtia. Hän lähti loikkimaan tapin perään, mutta myöhästyi. Kuusen juurella tappi sujahti maan sisälle ja katosi. Hilla juoksi Kaapon vierelle.

”Minne se meni?” hän kysyi sormeaan heilutellen.

”Muurahaiset veivät sen tuonne”, Kaapo vastasi ja osoitti halkeamaa maassa.

Hilla kumartui katsomaan.

”Ohoh”, hän sanoi.

Halkeama näytti tavalliselta, harmittomalta pikku kololta. Kaksi katkeamatonta muurahaisjonoa kulki halkeamasta, toinen maan alle ja toinen takaisin maanpinnalle.

”Varmaan tuolla on noiden hammasmuurahaisten toinen pesä. Ehkä ne syövät tuon avaimen iltapalaksi”, Hilla tuhahti.

”Tuskinpa vain”, Kaapo vastasi.

”Miten niin?”

”Mietin vaan, että tuskinpa noidat antoivat avainta muurahaisille syötäväksi.”

”Mitä sinä tarkoitat?” Hilla kysyi.

*Minkälainen on mörköjen koti,
outo maanalainen maailma jossa
voi pudota kerroksesta toiseen ja
joutua arvaamattomiin seikkailuihin?*

Suuren mörköseikkailun toinen osa vie maan alle, sinne missä möröt asuvat. Maikki on menossa vastavierailulle rakkaan, pölisevän, perunakellarinhajuisen Grah-mörön kotiin. Mutta onko sinne pitkä matka? Siitä Maikilla ei ole aavistustakaan. Eikä kylpytakki suostu puhumaan. Maikki vaeltaa maanalaisissa tunneleissa matkaoppaanaan merkillinen Portinvartija. Samaan aikaan maan pinnalla Hilla ja Kaapo tekevät kaikkensa saadakseen yhteyden Maikkiin – ja onnistuvat siinä, lopulta!

Tuutikki Tolosen kirjoittama ja Pasi Pitkäsen kuvittama *Mörköreitti* on jatkoa suosituille *Mörkövahti*-kirjalle, joka sai vuoden 2016 Arvid Lydecken -palkinnon. Teossarjan käännösoikeudet on myyty jo 12 maahan ja 13 kielelle.

Kannen kuva: Pasi Pitkänen

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 190682

L84.2

ISBN 978-951-31-9068-2